

Joan C. González Pujalte

**EL SOMRÍS
DEL GALÀPET**

EDICIONS **DOCUMENTA** BALEAR

2019

JOAN CARLES I L'ARQUITECTURA DEL DESORDRE

La poesia de Joan Carles González Pujalte no és analitzable, sinó senzillament exposada d'una forma impressionista. Tal és la seva densitat, que transmet a la perfecció la tensió que la genera i que la fa ser sentida per a nosaltres, els mortals, com una experiència estètica que s'emmarca a si mateixa. Com una descripció pictòrica que troba el seu propi traç, pinzellada a pinzellada, que s'escapa més enllà dels confins del bastidor que en sustenta el llenç. La sensació permanent de defamiliarització a través de la desubicació sintàctica jugant a fer la rateta amb l'horitzó d'expectatives; una poesia que pot tenir la fredor i la distància de Houellebecq, i de sobte, la calidesa de l'enyor i la presència en Papasseit. Una senzillesa aparent, una aparent ingenuïtat, cauteritzada de cop per la fiblada de la creació poètica: per l'expansió sobtada del plaer a través de la paraula, en instants d'extraordinària bellesa: ... *que es destensen com una boira violada per l'alba*. El plaer de l'exactitud, de la forma mínima d'expressar volumetries i textures on aparentment no hi ha res, sense contundències ni grandiloqüències; únicament la nua certesa de la transcripció de la realitat. La pura i simple observació naturalista de la immediatesa física. Una habitació pot ser un univers de connexions entre l'objecte i la seva descripció i interacció amb d'altres objectes. Paroxismes semàntics, el pas a vista d'ocell de l'impressionisme a un expressionisme de

quietud habitada de silenci. La col·locació exacta de càrregues de surrealisme i d'insòlits erotismes. La troballa del vers perfecte enmig d'un aparent desordre de minimalismes, indolències, estranyeses, petiteses, mudismes, dispersions, melangies, plànols, semiangles d'obertura jugant amb les simetries de l'espai i la seva composició. L'obsessió pel significat d'aquest desordre i la seva descodificació, origen i destí de permanència. La nostàlgia exigeix cert ordre. I entre l'ordre i el desordre, el domini absolut d'un dels grans mestres de la poesia catalana actual, Joan Carles González Pujalte.

Albert García Elena